

планетитѣ отражаватъ само отъ себе си слънчевата свѣтлина. Сжщинскитѣ звезди свѣтятъ като слънце, и ако тѣ не бѣха толкова отдалечени отъ насъ, тѣхната свѣтлина не би била по-слаба отъ слънчевата.

Безъ далекогледъ планетата лесно можемъ да смѣсимъ съ сжщинската звезда. Но ако срѣдъ звездитѣ срещнете такава, която свѣти съвсемъ еднакво, но съ мъждееща свѣтлина, то това нѣма да бжде звезда, а нѣкоя планета.

Много отъ земитѣ сж тѣй далечъ отъ насъ, че е невъзможно да ги видимъ и съ най-силния далекогледъ, макаръ голѣма часть отъ тѣхъ да не сж по-малки отъ оная земя, на която ние живѣемъ.

Колкото е по-малка планетата, толкова побързо тя изстива. Както голѣмата печка по-дълго задържа въ себе си топлината отъ колкото малката, тѣй и голѣмитѣ планети изстиватъ по-бавно отъ малкитѣ. Нашата луна, може да се каже, е съвсемъ изстинала; вжтре въ земята има още нажежена сърцевина, а по най-голѣмитѣ планети досега нѣма такава изстинала кора, както на земята.

Всѣко вещество, което не се измѣня отъ горещината, можемъ чрезъ нагривание да го стопимъ, т. е. да го превърнемъ въ течность. Кжсъ желѣзо при нагрѣване омеква, става червено. Колкото по-силно го нагорещяваме, толкова по-свѣтълъ става неговия цвѣтъ и толкова по-силно свѣти. Най-после то ще стане съвсемъ бѣло и свѣтлината му ще бжде толкова силна, че е невъзможно да го гледаме. Следъ това желѣзото се топи, превръща се въ тежка, блестяща течность. Ако още продължимъ нагрѣването, то желѣзната течность ще закипи. Тя ще почне да се превръща въ „желѣзна пара“.